

Sygn. akt I C 1735/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2018 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marek Jasiński

Protokolant: Michał Czerwiński

po rozpoznaniu w dniu 9 listopada 2018 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa W. H.

przeciwko Towarzystwo (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz W. H. kwotę 15 755,54 zł (piętnaście tysięcy siedemset pięćdziesiąt pięć złotych pięćdziesiąt cztery grosze) wraz z odsetkami liczonymi od kwot:

1. 15 386,54 zł – ustawowymi od 28 sierpnia 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
2. 369 zł – ustawowymi za opóźnienie od 22 lutego 2016 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz W. H. kwotę 6 466,22 zł (sześć tysięcy czterysta sześćdziesiąt sześć złotych dwadzieścia dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1735/16

UZASADNIENIE

Pozwem z 26 lipca 2016 r. powódka W. H. domagała się zasądzenia od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 15 386,54 zł tytułem dopłaty do odszkodowania oraz kwoty 369 zł tytułem zwrotu kosztów prywatnej opinii, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie oraz kosztami procesu.

Roszczenie swe powódka wywodziła z tytułu odpowiedzialności pozwanego jako ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkodę jaka powstała w wyniku zdarzenia drogowego 28 lipca 2015 r., wskutek którego uszkodzeniu uległ należący do niej samochód marki B..

Powódka podniosła, że pozwany w toku postępowania likwidacyjnego uznał szkodę i swoją odpowiedzialność i wypłacił jej odszkodowanie w wysokości 4700 zł. Zdaniem powódki, celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu to 20 086,54 zł. Powódka dochodzi zatem różnicy pomiędzy wysokością tych kosztów a wypłaconym przez pozwanego odszkodowaniem.

Nadto, powódka powołała się również na przepis art. 6 ustawy z 5 sierpnia 2015 r. o rozpoznawaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego i o Rzeczniku Finansowym. Pozwana nie dochowała 30-dniowego terminu na rozpoznanie reklamacji powódki, więc winna zostać ona uznana za uwzględnioną.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, wydanym w sprawie o sygn. akt I Nc 1366/16 Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany złożył sprzeciw, zaskarżając nakaz zapłaty w całości i wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki kosztów procesu.

Pozwany przyznał, że ponosi odpowiedzialność za skutki zdarzenia drogowego. Bezsporne jest również wypłata przez pozwanego na rzecz powódki odszkodowania w wysokości 4700 zł. W ocenie pozwanego jednak, wypłacone odszkodowanie pokrywa technicznie i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, w szczególności w zakresie stawek za robocizogodzinę prac mechanicznych i blacharsko – lakierniczych, a także cen części zamiennych (tzw. „zamienników”).

Pozwany zakwestionował również zasadność kosztu sporządzenia prywatnej kalkulacji naprawy i wyceny pojazdu – sporządzenie takiej kalkulacji nie było konieczne.

Odnośnie kwestii zastosowania w niniejszej sprawie przepisów ustawy z 5 sierpnia 2015 r. o rozpoznawaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego i o Rzeczniku Finansowym, pozwany wskazał, że ustawa weszła w życie 11 października 2015 r., natomiast do zdarzenia doszło 28 lipca 2015 r. Brak jest zatem podstaw do zastosowania przepisów ustawy do tej reklamacji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

28 lipca 2015 r. w G. doszło do kolizji drogowej, wskutek której uszkodzony został samochód marki B. o nr rej. (...), stanowiący własność W. H.. Sprawca kolizji ubezpieczony był z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w Towarzystwo (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W..

dowód: okoliczności bezsporne, a ponadto zeznania świadka Ł. S. – k. 101-102.

W. H. zgłosiła szkodę ubezpieczycielowi. W toku postępowania likwidacyjnego Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wypłaciła odszkodowanie w wysokości 4 700 zł.

dowód: okoliczność bezsporna, ponadto: kalkulacja ubezpieczyciela – k. 25-32, decyzja o przyznaniu odszkodowania – k. 32-33, zeznania świadka Ł. S. – k. 101.

W toku postępowania likwidacyjnego, W. H. zleciła rzeczoznawcy techniki samochodowej sporządzenie opinii technicznej i kalkulacji naprawy w celu ustalenia technicznie i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu, pozwalających na przywrócenie go do stanu sprzed szkody. Rzeczoznawca określił celowe koszty naprawy pojazdu na 20 086,54 zł netto. Koszt sporządzenia opinii wynosił 369 zł.

dowód: opinia techniczne – k. 16 - 23, faktura – k. 24.

W oparciu o powyższą kalkulację W. H. złożyła Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. reklamację, która jednak nie została uwzględniona, nadto odpowiedź udzielona została po upływie 30-dniowego terminu.

dowód: korespondencja stron – k. 34 – 39.

Za wypłaconą przez Towarzystwo (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. kwotę odszkodowania dokonana została jedynie część napraw. Do naprawy pozostała pokrywa silnika i lewy reflektor.

dowód: zeznania świadka Ł. S. – k. 101 – 102.

Technicznie i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy samochodu B. o nr rej (...) po kolizji 28 lipca 2015 r. wynosiły 20 086,54 zł.

dowód: kalkulacja naprawy – k. 16 – 23, opinia biegłego – k. 123 – 132, uzupełniająca ustna opinia biegłego – k. 160 – 161.

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zaoferowanych przez strony dowodów w postaci dokumentów, których autentyczności strony nie kwestionowały w toku procesu, a ponadto, w oparciu o zeznania świadka Ł. S., które były spójne, logiczne, a także niesprzeczne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Sąd uczynił również za podstawę rozstrzygnięcia dowód z kalkulacji naprawy (k. 16 – 23), bowiem, choć nie miała ona waloru dowodu z opinii biegłego sądowego (art. 278 k.p.c.), to jednak jej prawidłowość potwierdził w swojej opinii biegły sądowy M. K..

Sąd uznał za w pełni wiarygodny dowód opinię biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej M. K.. Opinia została sporządzona przez biegłego posiadającego odpowiednią wiedzę fachową i doświadczenie. Jest spójna i wyczerpująco odpowiada na pytania zadane przez Sąd w tezie dowodowej, zaś wątpliwości dotyczące opinii, zgłoszone zwłaszcza przez stronę pozwaną, biegły przekonująco i wyczerpująco wyjaśnił w uzupełniającej ustnej opinii.

W tym kontekście wyjaśnić należy, że Sąd oddalił wniosek pełnomocnika pozwanego złożony na rozprawie 9 listopada 2018 r. o określenie terminu na złożenie dowodów na wysokość stawek roboczogodziny stosowanych przez warsztaty jako spóźniony i prowadzący do bezzasadnego przewlekania postępowania. Podkreślenia wymaga, że odpis pisemnej opinii biegłego doręczony został pełnomocnikowi pozwanego wraz ze zobowiązaniem strony do ustosunkowania się do niej, 22 marca 2018 r. Pozwany złożył pismo z 30 marca 2018 r., w którym wskazał zarzuty do opinii biegłego, w tym dotyczące przyjętych przez biegłego w opinii stawek za roboczogodzinę, jednakże, mimo że już wtedy miał taką możliwość, nie złożył żadnych wniosków dowodowych dla poparcia swojego stanowiska, ograniczając się jedynie do niepopartej dowodami polemiki z biegłym. Co więcej, takie dowody nie zostały złożone również na rozprawie 9 listopada 2018 r. W konsekwencji, Sąd uznał, że nie ma podstaw do określenia stronie dodatkowego terminu na składanie dalszych wniosków dowodowych na te okoliczności.

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z treścią art. 822 § 1, 2 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Zasada ta doszczegółowiona została w art. 35 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...)odnośnie szkód powstałych w wyniku zdarzeń komunikacyjnych, zgodnie z którym ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

Odpowiedzialność sprawcy zdarzenia, który był ubezpieczony w pozwanym zakładzie ubezpieczeń nie była kwestionowana.

Na mocy art. 824¹ § 1 k.c., o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody. Dlatego istotne znaczenie dla ustalenia wysokości

szkody, ma zatem również odpowiedzialność odszkodowawcza pozwanego ubezpieczyciela w świetle przepisu art. 361 § 2 k.c., statuującego zasadę pełnej kompensacji szkody a także przepisu art. 363 § 1 k.c. stanowiącego, że poszkodowanemu przysługuje uprawnienie do wyboru czy naprawienie szkody nastąpić ma przez przywrócenie do stanu poprzedniego, czy przez zapłatę określonej sumy pieniężnej. Dlatego bez znaczenia dla wysokości dochodzonego żądania z tytułu naprawienia szkody w pojeździe mechanicznym ma to, czy poszkodowany dokonał naprawy pojazdu oraz zakresu tych napraw, oraz wykorzystania do tego części używanych lub nieoryginalnych. Zgodnie z argumentacją wyrażoną w tezie i uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r. (III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51), którą Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela i przyjmuje za własną – odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. Przy czym jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 sierpnia 2003 r., sygn. akt IV CKN 387/01 obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSPiKA 2002, nr 7-8, poz. 103).

Celem ustalenia kosztów przywrócenia pojazdu powoda do stanu poprzedniego oraz zakresu szkód, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu mechaniki motoryzacyjnej, kosztorysowania napraw pojazdów oraz wyceny wartości pojazdów.

Opinia biegłego M. K. wraz ze złożoną wraz z pozwem kalkulacją pozwalają na ustalenie, że wysokość technicznie i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu była zdecydowanie wyższa niż kwota wypłaconego powódce w wyniku postępowania likwidacyjnego odszkodowania. Biegły w sporządzonej opinii stwierdził, że celowy i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu marki B. winien być wyliczony w oparciu o przeciętne stawki robocizny obowiązujące na rynku lokalnym, tj. 160 zł netto. Biegły nadto wskazał, że naprawa pojazdu przy użyciu części innych niż nowe i oryginalne nie pozwoli na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. Ponadto w sposób wyczerpujący wykazał różnicę pomiędzy częściami oznaczonymi symbolem (...), których użycie pozwoli na przywrócenie przedmiotowego pojazdu do stanu sprzed szkody, a częściami z niezależnych sieci dystrybucji innych niż (...), które są porównywalne do części oryginalnych, jednakże ich użycie obniży wartość danego pojazdu. Odnośnie pokrywy silnika wykonanej z aluminium, również szczegółowo wyjaśnił, zwłaszcza w uzupełniającej ustnej opinii, dlaczego dla doprowadzenia pojazdu do stanu sprzed szkody, konieczna jest jej wymiana, a nie naprawa blacharska. To samo dotyczyło reflektora lewego. Biegły wyczerpująco wyjaśnił, dlaczego konieczna jest jego wymiana, a nie naprawa.

W ocenie Sądu wnioski zawarte w opinii biegłego są jasne, a przeprowadzony wywód stanowiący ich uzasadnienie jest logiczny. W tym stanie rzeczy Sąd uznał opinię biegłego za rzetelną, mając na względzie także to, że osoba ją sporządzająca posiada odpowiednie kwalifikacje w dziedzinie, w zakres której wchodził przedmiot opiniowania. Sąd nie znalazł też podstaw aby ją kwestionować.

W tym stanie rzeczy, zasadne było przyznanie powódce odszkodowania w wysokości stanowiącej różnicę między ustalonymi w sprawie kosztami przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody, tj. 20 086,54 zł, a wypłaconym przez pozwanego odszkodowaniem w wysokości 4 700 zł, tj. 15 386,54 zł.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd uznał, iż zasadne było również żądanie zwrotu kosztu sporządzenia prywatnej opinii w wysokości 369 zł. Kosztorys sporządzony na zlecenie powoda na potrzeby niniejszego postępowania był zasadny, albowiem przy ustalaniu wysokości odszkodowania towarzystwa ubezpieczeń posługują się specjalistycznym oprogramowaniem dotyczącym sporządzania kalkulacji kosztów naprawy pojazdu np. (...), jak to miało miejsce w niniejszej sprawie. Tym bardziej, że wypłacone odszkodowanie nie pozwoliło naprawić wszystkich uszkodzeń spornego pojazdu. W ocenie Sądu, skorzystanie przez powoda z pomocy firmy zajmującej się rozliczaniem takich kosztów pomogło precyzyjnie określić wartość przedmiotu sporu i wystąpić z pozwem o zwrot należnego, dalszego odszkodowania.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu na podstawie art. 481§1 i 2 k.c. w zw. z art. 14 ust.1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003r. ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zasądając je zgodnie z żądaniem pozwu.

Z uwagi na powyższe ustalenia Sądu, jedynie na marginesie godzi się wskazać, że w ocenie Sądu, nie było potrzeby zastosowania w sprawie przepisów ustawy z 5 sierpnia 2015 r. o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego i o rzeczniku finansowym. Jednakże, z uwagi na to, że reklamacja złożona została 22 marca 2016 r., a zatem po wejściu w życie ustawy, co nastąpiło 11 października 2015 r., zatem niezależnie od powyższych ustaleń, reklamacja winna zostać uznana za uzasadnioną, bowiem pozwana nie udzieliła w przepisany terminie odpowiedzi (art. 8 ustawy).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, uznając pozwanego za stronę przegrywającą spór w całości, a w konsekwencji zobowiązaną do zwrotu powodowi na jego żądanie celowych kosztów dochodzenia swoich praw w wysokości 6 466,22 zł, na które złożyły się: opłata sądowa od pozwu w wysokości 788 zł, koszty zastępstwa procesowego określone według stawki wymienionej w § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, w brzmieniu obowiązującym w dacie wytoczenia powództwa w sprawie (26 lipca 2016 r.), tj. 4817 zł, a także niewykorzystana część zaliczki na poczet kosztów przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego, tj. 861,22 zł.

Sygn. akt I C 1735/16

ZARZĄDZENIE

(...)

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Marek Jasiński